

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **V.T.N.** , narozený dne ... , ev. č. ..., státní příslušnost Vietnam,
t. č. Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí,
zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 12. 12. 2018, č. j. OAM-175/LE-LE05-LE05-PS2-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“)

podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a doba trvání zajištění byla ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu prodloužena do 23. 12. 2018.

2. Dle podané **žaloby** žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro zřejmou nezákonnost a pro vnitřní rozpornost
3. Žalovaný rozhodl o prodloužení zajištění žalobce podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu s konstatováním, že dosud není zřejmé, zda žalobce podá žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany a nepřijde tak o status žadatele o mezinárodní ochranu, či nikoliv. Žalobce se k tomu vyjádřil na str. 2 napadeného rozhodnutí, ovšem krom názoru, podle něž nemůže předjímat to, zda žalobce podá proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobu - a prodlouží, či neprodlouží si dobu, po níž užívá - uvedl rovněž, že není na místě uvažovat o eventuálním nahrazení zajištění využitím zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu, neboť je zřejmé, že žalobce se brání eventuální realizaci správního vyhoštění a s žalovaným nehodlá spolupracovat, přičemž tento svůj názor vtělil do odůvodnění rovněž na straně 2.
4. Žalobce především poukázal na zřejmou vnitřní rozpornost výše uvedených úvah. Žalovaný prima facie přistupuje k žalobci jako k osobě, která učiní cokoli pro to, aby byla propuštěna za zajištění, setrvala na území států Evropské unie a případně vycestovala do Německa, kam původně směřovala. Z těchto důvodů žalovaný rozhodl o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu, a to jak v původním rozhodnutí o azylovém zajištění, tak v tomto předmětném rozhodnutí. S tímto postojem pak naprosto nekoresponduje „názor“ žalovaného, podle něž není jasné, zda žalobce podá (podal) žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný poměrně přesvědčivě zdůvodnil svůj názor na to, že žalobce učiní za účelem zmaření svého vyhoštění jakýkoliv krok, to, že žalovaný podá rovněž žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, se tedy z tohoto pohledu jeví jako fakticky jisté.
5. Dále žalobce poukázal na to, že je notorií, že v případě zajištění je třeba v každém případě zkoumat účelnost takového zajištění. Např. v případě zjišťování realizovatelnosti účelu zajištění rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS konstatoval, že správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. Žalovaný pak v žádném případě nemůže rozhodnout o zajištění či jeho prodloužení v případě, že je zcela zřejmé, že zajištění nemůže vést k dosažení jeho účelu. Právě tato situace nastala v případě žalobce, u něž již byla takřka vyčerpána zákonná doba zajištění, a je zcela zřejmé, že po jejím uplynutí bude žalobce propuštěn za zařízení pro zajištění cizinců, bude ubytován v pobytovém a přijímacím středisku pro žadatele o mezinárodní ochranu, a pokud bude chtít, jednoduše takové zařízení opustí a odcestuje. Poměrně krátké desetidenní zajištění žalobce tak nesleduje žádný logický účel a nelze ho nijak ospravedlnit. Žalobce pro úplnost přijímá, že nemůže obstát ani - byť z výše uvedených důvodů nesprávný - názor žalovaného, podle něž předmětné desetidenní prodloužení zajištění může být aplikováno z toho důvodu, že není zřejmé, zda žalobce podá žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. V takovém případě by

totiž jednoznačně byly využity instituty zákona o pobytu cizinců - a to zajištění podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců - a řešení pobytové situace by tak převzaly orgány policie. V případě desetidenního prodloužení zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) takřka atakujícího zákonný 120denní limit prodloužení neexistuje pro jeho účelnost smysluplnost žádné ospravedlnění a rozhodnutí tak nemůže jako zřetelně nezákonné obstát.

6. Vzhledem ke všem vyličeným skutečnostem proto žalobce závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému.
7. Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** popřel oprávněnost důvodů uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu a odkázal plně na správní spis, resp. přiložené písemnosti, zejména na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Přiložené jsou i příslušné písemnosti Policie ČR, a to týkající se žalobce, viz správní spis ke sp. zn. 60 Az 78/2018. Následně žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a konstatoval, že v případě žalobce nenastal ode dne vydání rozhodnutí o jeho zajištění žádný z důvodů pro ukončení zajištění dle § 46a odst. 13 zákona o azylu a ani zjištěno, že by v daném případě nastala změna, v jejímž důsledku by se stal zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. V rámci přezkumu důvodů zajištění ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu pak bylo zjištěno, že tyto důvody trvají i nadále, třebaže původně stanovená lhůta zajištění uplynula dne 13. 12. 2018. Žalovaný posoudil všechny uvedené skutečnosti, týkající se žalobce a dospěl k závěru, že v jeho případě trvají důvody jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, když existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, jak bylo podrobně uvedeno již v předchozím rozhodnutí správního orgánu č.j. OAM- 175/LE-LE05-LE24-PS-2018. Současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, jak bylo již v předchozím řízení taktéž podrobně odůvodněno, a to tím spíše, že po vydání rozhodnutí správního orgánu č.j. OAM-175/LE-LE05-BA04-2018 je žalobci zcela zřejmé, že mu nebude po pravomocném ukončení azylového řízení umožněno setrvat na území ČR a bude mít tedy zvýšenou motivaci přerušit kontakty se správním orgánem, aby tak zabránil realizaci svého vyhoštění. Žalovaný se dále v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval délkou doby, o kterou bude zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců prodlouženo. Jak bylo již výše uvedeno, o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo dne 22. 11. 2018 rozhodnuto a do dne 13. 12. 2018 běžela lhůta pro případné podání žaloby ke krajskému soudu. Jelikož v době vydání napadeného rozhodnutí neměl žalovaný informaci o tom, že by žalobce žalobu podal, nešlo předjímat, zda žalobce žalobu podá a bude nadále žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, nebo ji nepodá a tím bude také pravomocně ukončeno azylového řízení. Z tohoto důvodu přistoupil žalovaný k prodloužení lhůty zajištění o 10 dní, která by měla být dostatečná pro objasnění uvedené otázky. Žalovaný proto odmítl přednesené námitky žalobcem, které byly podrobně vyvráceny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, resp. dle argumentů shora citovaných a včetně zhodnocení konkrétních okolností tohoto případu žalobce apod. včetně podrobného zhodnocení zákonnosti prodloužení zajištění i s ohledem na otázku možnosti podání žaloby ve věci mezinárodní

ochrany. Své protiprávní jednání nakonec žalobce sám výslovně přiznal, jak je dále patrné z příložených materiálů Policie ČR a dalších příložených písemností. Dodal, že jedním ze zájmů společnosti je důsledné respektování právního řádu. Žalobce tak ale vědomě a zcela závažným způsobem ignoroval předpisy regulující pobyt na území České republiky. Závěrem žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

8. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť žalovaný i žalobce souhlasili s projednáním věci bez nařízení soudního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

9. Soud neshledal žalobu důvodnou.

10. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*
11. Dle § 46a odst. 5 zákona o azylu *„Ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 120 dnů.“*
12. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán dne 29. 8. 2018 vydal rozhodnutí č. j. OAM-175/LE-LE05-LE24-PS-2018 o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to do dne 13. 12. 2018. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 8. 2018. Správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, když měl za prokázané, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců a správní orgán byl přesvědčen, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a současně nebylo možné účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Důvodem zajištění cizince byly následující skutečnosti. Dne 22. 8. 2018 byl žalobce po překročení státní hranice mezi ČR a Německem kontrolován hlídkou německé policie na dálnici D8/BAB17 jako cestující ve vozidle Citroen Jumpy společně s dalšími asi 24 osobami asijského původu. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl schopen na místě prokázat svoji totožnost cestovním dokladem a že vozidlo bez pochyb překročilo německou státní hranici z ČR, byl žalobce na základě readmisní dohody dne 23. 8. 2018 předán Policii ČR, OPKOPE Ústí nad Labem. Lustrací v informačním systému Policie ČR bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným vízem či povolením, které by ho opravňovalo ke vstupu či pobytu na území ČR. Žalobce tedy před vstupem do Německa pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Z uvedených důvodů s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnost nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

13. Dne 25. 8. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je pronásledován lichváři a nemůže se vrátit domů. Podle svých slov dluží hodně peněz, má postiženou nohu a nemůže pracovat.
14. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobci prodloužil zajištění proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění je reakcí na čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, podle kterého může být žadatel zajištěn, je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle návratové směrnice nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o vyhoštění.
15. V první řadě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro zřejmou nezákonnost a vnitřní rozpornost. Zdejší soud uvádí, že na základě spisového materiálu žalovaného bylo zjištěno, že žalobce svým jednáním porušil právní předpisy ČR i EU, když svévolně neoprávněně pobýval na území ČR i přinejmenším dalšího státu EU, konkrétně Německa, bez cestovního dokladu, jakéhokoli oprávnění k pobytu a dokonce bez jakéhokoli dokladu totožnosti. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR a EU zcela ignoroval, a aby je obešel, využil služeb převaděčů a překročil hranice EU nelegálně. Následně neoprávněně a zcela vědomě pokračoval do ČR a dále na území Německa, kde hodlal, rovněž nelegálně, pracovat. Žalovaný se proto nedopustil porušení právních předpisů ČR, neboť postupoval v souladu s příslušnou právní úpravou, která mu umožňuje uložit žadateli o mezinárodní ochranu povinnost setrvat v ZZC za splnění zákonem stanovených podmínek. Cílem uvedené právní úpravy je minimalizace zneužívání řízení o mezinárodní ochraně pro nelegální migraci či jiné nelegální aktivity. Tímto je dána ministerstvu dispoziční pravomoc rozhodnout v konkrétních případech o povinnosti žadatele po celou dobu řízení až do vycestování setrvat v ZZC.
16. Soud proto, shodně se žalovaným, u žalobce shledal naplnění všech podmínek pro aplikaci § 46a zákona o azylu. U žalobce nešlo o nezletilou osobu bez doprovodu, rodiče s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osobu s vážným zdravotním postižením, těhotnou ženu nebo osobu, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, což ani žalobce sám v žalobě netvrdil. Uložení povinnosti po určitou dobu setrvat v ZZC je nutno bezesporu chápat jako omezení osobní svobody, avšak existovaly oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, jak bylo podrobně uvedeno již v předchozím rozhodnutí správního orgánu č.j. OAM-175/LE-LE05-LE24-PS-2018. Je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodnout o povolení vstupu a pobytu cizinců na území České republiky. Z důvodové zprávy k zákonu o azylu vyplývá, že se jedná o ustanovení, které bylo přijato s cílem zamezit zneužívání řízení o udělení mezinárodní ochrany pro nelegální migraci či jiné nelegální aktivity. Řízení o udělení

mezinárodní ochrany slouží k tomu, aby bylo zjištěno, zda žadatel potřebuje ochranu České republiky, nebo nikoliv. Již sama existence řízení presumuje, že ne všichni žadatelé ochranu získají, především proto, že ne všichni mají důvody, pro které lze ochranu udělit. Toto vše je zjišťováno v průběhu řízení.

17. K námitce, že žalovaný nevyužil možnosti uložení zvláštních opatření soud uvádí, že žalovaný se s tímto vypořádal na str. 2 napadeného rozhodnutí, když uvedl, že *„Současně dle názoru správního orgánu nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, jak bylo již v předchozím řízení taktéž podrobně odůvodněno, a to tím spíše, že po vydání rozhodnutí správního orgánu č. j. OAM-175/LE-LE05-BA04-2018 je žadateli zcela zřejmé, že mu nebude po pravomocném ukončení azylového řízení umožněno setrvat na území ČR a bude mít tedy zvýšenou motivaci přerušit kontakty se správním orgánem, aby tak zabránil realizaci svého vyhoštění.“* Současně lze konstatovat, že o neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce, že naprosto nerespektuje právní řád ČR a zemí EU a také jeho účelové jednání, spočívající v podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy byl zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců z důvodu, aby tak zabránil realizaci svého vyhoštění.
18. Žalobce poukazoval na rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, ve kterém se zmiňuje, že správní orgán má povinnost se zabývat řízením o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. Soud k tomu konstatuje, že se daný rozsudek zabývá zajištěním dle zákona o pobytu cizinců, nikoliv podle zákona o azylu, a proto není výše uvedený rozsudek na daný případ přílehlavý a současně žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně odůvodnil, proč je zajištění žalobce nutné pro průběh dalšího řízení.
19. Žalobce následně namítal, že poměrně krátké desetidenní zajištění žalobce nesleduje žádný logický účel a nelze ho nijak ospravedlnit. Soud považuje odůvodnění žalovaného týkající se prodloužení stanovení doby nuceného setrvání žalobce v ZZC vzhledem k účelu zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, jímž je především zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany, v délce 10 dnů za opodstatněné, neboť žalovaný počítá s dalšími navazujícími úkony na řízení o mezinárodní ochraně. Žalovaný konkrétně přihlédl k tomu, že o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo rozhodnuto dne 22. 1. 2018 a do dne 13. 12. 2018 běžela lhůta pro případné podání žaloby ke krajskému soudu. Jelikož do doby vydání napadeného rozhodnutí neměl správní orgán informaci o tom, že žalobce žalobu již podal a nebylo možné předpokládat, zda žalobce žalobu podá a bude nadále žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, nebo nepodá a tím bude pravomocně ukončeno azylové řízení. Při stanovení délky trvání zajištění tedy žalovaný dodržel § 46a odst. 5 zákona o azylu, upravující maximální možnou dobu 120 dnů.
20. Závěrem zdejší soud poukazuje na to, že v dané věci byl vydán rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 10. 2018, č. j. 17A 135/2018-40, jenž zamítl žalobu směřující proti rozhodnutí správního orgánu o zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. V uvedeném rozsudku bylo potvrzeno tvrzení správního orgánu o důvodech pro zajištění cizince. Jelikož žalobce spolu s žalobou proti prodloužení doby zajištění nepředložil žádné nové skutečnosti, jež by přinesly nová fakta, nasvědčuje vše tomu, že přetrvává původní důvod zajištění. Tímto důvodem je skutečnost, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vhoštění, ačkoli mohl

žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Soud z výše uvedeného považuje účel zajištění i důvod pro prodloužení zajištění za prokázaný.

21. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.
23. Usnesením ze dne 17. 1. 2019, č. j. 17 A 12/2019-18, byl žalobci pro toto řízení zástupcem ustanoven Mgr. Jindřich Lechovský. Ve smyslu § 35 odst. 9 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 21. 1. 2019) ve výši 3 100 Kč/úkon, celkem tedy 6 200 Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon, celkem tedy 600 Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 8. února 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně